

Р Е Ш Е Н И Е № 102

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр.Перник, 07 юли, 2011 год.

Административен съд – Перник, в публично заседание на четиринадесети юни две хиляди и единадесета година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Е.В., като разглежда докладваното от съдията административно дело № 153/2011г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

До Административен съд Перник е подадена жалба от манастир ***, с. Гигинци, община Брезник, обл. Перник, чрез пълномощник – адв. Б.Е. против ОСЗ Брезник, за това, че административният орган не извършва фактически действия по изпращане на информация до Централен депозитар за издаване на поименни компенсационни бонове, на жалбоподателя; алтернативно искане – да бъде отменено разпореждане на началника на ОСЗ Брезник, обективизирано в писмо от 21.III.2011 г., с което на жалбоподателя е даден отговор, за спряно административно производство по преписки №№ 6443, 6443Н, 6443НП от 2007 г. В жалбата се иска при условие на алтернативност да бъде осъден ОСЗ да извърши дължими по закон действия по изпращане на информация по обезщетяването на жалбоподателя с ПКБ до Централен депозитар или да бъде отменено разпореждането за спиране на административното производство по посочените преписки.

Ответникът по жалбата е депозирал писмен отговор при условието на чл. 198 от АПК, по отношение искането за отмяна на акта за спиране на административното производство, като заявява, че жалбата е недопустима в тази част.

По същество в с.з., чрез процесуален представител поддържа становището за недопустима жалба – изобщо, алтернативно поддържа становище, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните във връзка с доказателствата по делото прие следното.

По отношение искането за отмяна на акт, с който е спряно на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК административното производство по преписки №№ 6443, 6443Н, 6443НП от 2007 г., съдът намира, че е сезиран с процесуално недопустимо искане. Актът, с който е било спряно производството по тези преписки е от 2007 г., е съобщен на жалбоподателя през 2008 г. (писмо № 504/20.VI.2008 г.) Според чл. 202 от АПК, актовете за спиране на административно производство се разглеждат по реда на р. IV от гл. XI на АПК. Жалбите срещу такива актове се подават в 14 дневен срок, който по данните от преписката е

изтекъл много преди да бъде направено такова искане пред съда. В тази част искането на жалбоподателя е процесуално недопустимо и следва да се остави без разглеждане.

По отношение на искането административния орган да бъде осъден да извърши дължими фактически действия по изпращане на информация до Централен депозитар за определено обезщетение по реда на чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ във връзка с чл. 37 от ЗСПЗЗ, съдът намира, че е сезиран с иск по чл. 257 от АПК.

Съгласно чл. 257 от АПК, бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове и с решението си съдът осъжда административния орган да извърши действието, като определя срок за това или отхвърля искането. В конкретния случай са налице предпоставките на посочената правна норма.

Не се спори, че още през 2007 г., видно от приложени копия от книгата за пощенска кореспонденция жалбоподателят е направил искане до административния орган. Искането е според административния орган с правно основание чл. 18д, ал. 3 от ППЗСПЗЗ. От жалбата, приета като искова молба в тази част се прави извод, подкрепен с приложена до ОСЗГ Брезник молба вх. № 504/17.VI.2008 г., ищеца – жалбоподател е поискал от административния орган да получи удостоверителни документи за признато право на обезщетяване с ПКБ на основание чл. 35 от ЗСПЗЗ.

В подкрепа на това, че по отношение на ищеца съществува такова право са и приложените решения №№ 11-Б; 25-Б; 26-Б всички от 27.II.2007 г.

Административният орган не отрича действителността на постановените от него решения. Същите са влезли в сила, ползват се със стабилитет и са с конститутивно действие спрямо ищеца. За него е постановен административен акт, който му гарантира начина и размера на обезщетяване по реда на ЗСПЗЗ.

За ОСЗ, независимо в коя от именните й форми, е и императивно определено правно задължение, съгласно чл. 5, ал. 1 от ЗСКИ. Като е отказал издаване на удостоверителен документ, ОСЗ, чрез представляващият я орган е постановил незаконосъобразен отказ, който следва да не бъде ценен от Административния съд по изложените съображения. От приложената административна преписка се установява, че жалбоподателят ищец е искал издаване на удостоверителен документ, а не регистрация на притежаваните от него поименни компенсаторни бонове в Централния депозитар, за да се отказва с доводи развити от административния орган, и то на неотнормено основание, че имало спряно дознание. Императивно задължението да се уведоми Централен депозитар е това да стане в 7-мо дневен срок. Този срок е многократно нарушен във времево измерение.

От момента на определяне размера на обезщетение по реда на чл. 35 от ЗСПЗЗ, производството пред административния орган може да се развие единствено с изпълнение на фактическо действие по закон – арг. от чл. 36 ал. 1, ЗСПЗЗ във вр. с чл. 5 от ЗСКИ.

От това следва, че искането да бъде осъден административния

орган поради не извършване на фактически действия по изпращането на информация до Централен депозитар, за които е задължен по закон е основателно и следва да бъде уважено.

По чл. 257 от АПК защитата е само срещу фактически бездействия да се извърши задължение, което произтича пряко от нормативен акт. Прякото произтичане означава, че връзката между правната норма и дължимото фактическо действие не е опосредено от властническо волеизявление.

Характерно за иска по чл. 257, ал. 1 от АПК е, че той се предявява срещу органа, задължен за действието. Искът е осъдителен. По него съдът се произнася с решение, с което осъжда органа да изпълни в определения срок задължението си или отхвърля искането. Схемата е типична за гражданския процес, независимо че е уредена в АПК-осъдително решение, с което се установява със сила на пресъдено нещо притезанието на оспорвания и неговата изпълняемост чрез държавната принуда.

По този иск ищецът носи тежестта да докаже фактите, от които е възникнало задължението, а органът - тяхната липса или наличието на правоизключващи или правопогасяващи факти. Ищцовата страна, наред с доводите си, от които вади правно основание представя неспорими доказателства установяващи правата ѝ. Административния орган в хода на процеса ангажира безспорни доказателства, че сам е спрял производство, което е приключило с влязъл в сила акт и довел до съответните права за манастира, респективно – задължения за административния орган да изпрати дължимата информация за постановени от него решения до държавен орган. Наличието на всяко дознание, не е аргумент да се отказва изпълнение на фактически действия, тъй като ищеца в това производство е с признати от административния орган права, които като информация следва да се предоставят на компетентен орган. Спряното дознание или каквото и да било досъдебно производство, по неприложими наказателни закони не е обусловено от никакви срокове, докато не изтече абсолютна погасителна давност, което ако трябва да се съобрази и да се приеме за основателен аргумент за незаконосъобразно бездействие, би потвърдило хаоса на безправията, с неизвестен в крайна сметка правен ефект. Именно затова, законодателят е дал възможност с разпоредбата на чл. 5а от ЗСКИ да се предприемат действия, от страна на административния орган, които в значително по авторитетна степен – предвид задълженията на Централен депозитар при тези хипотези да преустановява действия на разпореждане с компенсаторни инструменти и други, които действия гарантират възстановяване на статукво, което би било в полза на административния орган.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че производството в частта, с която се иска отмяна на разпореждането за спиране на производството пред административния орган по предоставяне на информация до Централен депозитар е процесуално недопустимо и в тази част следва да бъде прекратено.

Намира, че следва да се уважи исковата претенция и да бъде осъдена ОСЗ Брезник в седмичен срок от влизане в сила на решението да

извърши фактически действия по изпращане до Централен депозитар на информация за издадените компенсаторни инструменти в полза на манастир ***, с. Гигинци, община Брезник, обл. Перник, съгласно решения №№ 11-Б; 25-Б; 26-Б всички от 27.ІІ.2007 г., издадени от ОСЗГ – гр. Брезник.

По направено искане за присъждане на съдебни разноси, съдът намира, че същото е неоснователно. Няма данни да е изплащан адвокатски хонорар. Внесена е дължимата държавна такса по допустимостта на жалбата, а тъй като в една част жалбата е процесуално недопустима, съдът не може да определя присъждането на разноси по компенсация.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И

ОСЪЖДА Общинска служба по земеделие гр. Брезник, обл. Перник седмичен срок от влизане в сила на решението да извърши фактически действия по изпращане до Централен депозитар на информация за издадените компенсаторни инструменти в полза на манастир ***, с. Гигинци, община Брезник, обл. Перник, съгласно решения №№ 11-Б; 25-Б; 26-Б всички от 27.ІІ.2007 г., издадени от ОСЗГ – гр. Брезник.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на манастир ***, с. Гигинци, община Брезник, обл. Перник против разпореждане на ОСЗ за спиране на административно производство по реда на чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК по молба № 504/20.VІ.2008 г. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: /п/